

Arrest

nr. 199 787 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 mei 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 29 september 2011 wordt het beroep dat werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen. Op 25 november 2011 verklaart de Raad van State bij beschikking met nummer 7.681 het cassatieberoep niet toelaatbaar.

Op 1 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 juni 2011 wordt voormelde beslissing ingetrokken en de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 9 augustus 2011 stelt de Raad de afstand van geding vast. Op 18 december 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Op 18 februari 2014 wordt de beslissing opnieuw ingetrokken. Op 24 april 2014 wordt het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 18 december 2013 bij de Raad bij arrest met nummer 123 038 verworpen. Op 18 februari 2014 wordt de aanvraag eveneens opnieuw ongegrond verklaard.

Op 15 december 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 10 januari 2012 wordt de aanvraag niet in overweging genomen. Op 27 september 2012 verwerpt de Raad het beroep bij arrest met nummer 88 418. Op 19 november 2012 verklaart de Raad van State het cassatieberoep bij beschikking met nummer 9.217 niet toelaatbaar.

Op 8 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Op 30 maart 2015 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 142 216 het ingediende beroep tegen voormelde beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Op 30 maart 2015 vernietigt de Raad bij arrest met nummer 142 215 eveneens de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 8 mei 2015 wordt de aanvraag van 1 april 2011 ongegrond verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 mei 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

C., M. I. (R.R.: ...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Rawalpindi op (...)1978

adres: (...) 2800 MECHELEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is. Reden(en) : Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 06.05.2015 onder gesloten omslag in bijlage). Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gezien de asielprocedure van betrokkene/n nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Op 22 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 juli 2014 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 12 september 2014 wordt de meervoudige asielaanvraag in overweging genomen. Op 16 december 2015 wordt het beroep door de Raad bij arrest met nummer 158 657 verworpen.

Op 28 december 2015 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 11 april 2016 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep dat werd ingesteld door verzoeker is bij de Raad gekend onder het rolnummer 189 619.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst hij doorheen zijn betoog naar de schending van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

*“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet
Verzoeker zijn medische regularisatieaanvraag werd op 08.05.2015 ongegrond verklaard.*

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 06.05.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met deze beslissing.

Kort samengevat (eigen samenvatting) besluit de arts-adviseur van dvz het volgende:

- ☐ verzoeker heeft hypertensie waarvoor hij medicamenteuze behandeling krijgt
- ☐ verzoeker heeft een maag- en slokdarmproblematiek. Hiervoor dient hij te kunnen beschikken over pantoprazole en opvolging door een internist
- ☐ zijn overgevoeligheid van de luchtwegen noopt nog niet tot behandeling
- ☐ hij kan reizen
- ☐ medicatie en internist zijn beschikbaar in zijn land van herkomst
- ☐ de zorgen en opvolging ervan zijn toegankelijk in zijn land van herkomst

Dat verzoeker zich hier niet mee akkoord kan verklaren.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als ook van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd met betrekking tot de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging van de ziekte van verzoeker.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken stelt hieromtrent het volgende:

“Aangepaste medische begeleiding in Pakistan zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoeker in België ondergaat. Een verblijfstitel kan echter niet enkel op basis van feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen, afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in

overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EVRM eerder al als volgt: (...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor gedragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (...) rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken (arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Pakistan – het land waar hij tenslotte 32 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene verklaarde in zijn asielaanvraag alleszins nog regelmatig contact te hebben met zijn vrouw en zijn zus.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (arrest RVV 81574 van 23 mei 2012). Verzoeker is van mening dat dergelijke motivering niet afdoende is om de (financiële) toegankelijkheid van de vereiste zorg te beoordelen.

De motivering van dvz omtrent de toegankelijkheid is louter stereotyp en werd niet in concreto toegepast op de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing en arts verwijzen op geen enkele wijze naar (objectieve) bronnen omtrent de toegankelijkheid.

Er wordt geen enkele uitleg verschaft omtrent het sociale zekerheidssysteem in het land van herkomst van verzoeker.

Op geen enkele wijze heeft dienst vreemdelingenzaken ook maar op enige wijze gemotiveerd of verzoeker ook effectief toegang heeft of kan hebben tot het sociale zekerheidssysteem van zijn land van herkomst of ziekteverzekering.

Er wordt geen enkele uitleg verschaft omtrent de kosten die gepaard gaan met de behandeling/medicatie die verzoeker nodig heeft.

Dat dienst vreemdelingenzaken derhalve onvoldoende de financiële toegankelijkheid heeft onderzocht en de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verzoeker stelt zich dan ook vragen bij de wijze van behandeling van zijn dossier.

De loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar de aanwezigheid van familie in het land van herkomst van verzoeker en het feit dat zij hem tijdelijk wel kunnen helpen, is niet afdoende. Bovendien is deze motivering onvoldoende ontwikkeld als motivering.

Dienst vreemdelingenzaken heeft immers nagelaten te onderzoeken wat de financiële situatie is van zijn vrouw en zus en of ze bereid zijn om betrokkene te steunen.

Op deze wijze toont dienst vreemdelingenzaken onvoldoende aan dat ze rekening hebben gehouden met de individuele toegang tot zorg voor verzoeker.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2 De Raad wijst erop dat waar verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, het middel slechts ontvankelijk is in de mate dat hij de schending aanvoert van een concreet beginsel. Tevens is het middel, waar verzoeker in de hoofding van het middel verwijst naar de wet van 29 juli 1991, slechts ontvankelijk in de mate dat hij *in concreto* de artikelen aanduidt die hij geschonden acht, meer bepaald artikel 3 van voormelde wet.

Verzoeker geeft een eigen samenvatting van het besluit van de ambtenaar-geneesheer en stelt zich hiermee niet akkoord te verklaren. Hij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging van zijn ziekte.

Het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 waarnaar verzoeker verwijst, bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers geduid dat uit het door verzoeker voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 mei 2015 waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer licht in zijn verslag de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst toe, evenals de toegankelijkheid ervan. Hij geeft tevens aan dat verzoeker kan reizen. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij vanuit medisch standpunt kan besluiten dat de hypertensie en reflux geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling ervoor beschikbaar is in Pakistan en dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Het summiere betoog van verzoeker dat volgens hem artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet worden geschonden, kan dan ook niet worden gevolgd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, moet voormelde schending *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing wordt gesteund. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er een adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 6 mei 2015, dat luidt als volgt:

“Geachte heer,

C., M. I. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Pakistan

geboren te Rawalpindi op (...)1978

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verslag van een gastroduodenoscopie (d.d. 14/12/2010) uitgevoerd door dr. C. waaruit blijkt dat betrokkene een oesofagitis en gastritis heeft;*
- *Attest (21/12/2010) van dr. V.C.;*
- *Uitslag van de bipten (d.d. 17/12/2010) uitgevoerd door dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene een lichte chronische gastritis heeft, besmet met helicobacter pylori;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 22/02/2011) ingevuld door dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene een oesofagitis heeft;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 21/10/2011) ingevuld door dr. V. C.;*
- *Verslag van een gastroscopie (d.d. 01/06/2012) uitgevoerd door dr. B. waaruit geen afwijkingen blijken;*
- *Verslag van een RX linker knie (d.d. 05/07/2012) uitgevoerd door dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene verdere onderzoeken nodig heeft;*
- *Verslag van een MRI van de linker knie (d.d. 23/07/2012) uitgevoerd door dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene waarschijnlijk sequellen heeft van een vroegere fractuur dat geen behandeling behoeft;*
- *Standaard medische getuigschriften (d.d. 19/10/2012 en 09/12/2012) ingevuld door dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene een arteriële hypertensie heeft;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 01/02/2013) ingevuld door dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene oesofagitis heeft, hypertensie en recidiverende bovenste luchtweginfecties;*
- *Standaard medische getuigschriften (d.d. 15/03/2013, 06/05/2013, 09/06/2013) van dr' V.C.*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 19/07/2013) ingevuld door dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene oesofagitis heeft, hypertensie en hyperreactiviteit van de bovenste luchtwegen;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 5/9/2013) ingevuld door dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene oesofagitis heeft, arteriële hypertensie en allergie;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 6/11/2013) ingevuld door dr. V. C*
- *Medisch attest (d.d. 10.01.2014) van de hand van dr. V. C. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan ernstige arteriële hypertensie en hiervoor Tazko neemt en aan reflux waarvoor Pantomed.*

Ik weerhoud dat betrokkene hypertensie heeft waarvoor de medicamenteuze behandeling bestaande uit Tazko (een combinatie van ACE-inhibitor en een calciumantagonist) dient verdergezet. Voor de maag- en slokdarmproblematiek is het nuttig te kunnen beschikken over pantoprazole (Pantomed) en dat verdere opvolging nodig is door een geneesheer-internist of omnipracticus. De overgevoeligheid van de luchtwegen noopt vooralsnog niet tot een behandeling.

Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is¹:

Aanvraag Medcoi van 04.07.2014 met het uniek referentienummer PK-3411-2014 Aanvraag Medcoi van 02.06.2014 met het uniek referentienummer PK-3372-2014

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat ACE-inhibitoren (lisinopril en captopril) en calciumantagonisten (amlodipine en nifedipine} alsook pantoprazole beschikbaar zijn in Pakistan. Eveneens beschikbaar is de behandeling en opvolging door een geneesheer-internist.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

"Aangepaste medische begeleiding in Pakistan zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoeker in België ondergaat Een verblijfstitel kan echter niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen, afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E. V.R.M. {zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.).

Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen, (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(...)'(Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Pakistan- het land waar hij tenslotte 32 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene verklaarde in zijn asielaanvraag alleszins nog regelmatig contact te hebben met zijn vrouw en zijn zus.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur; extra bagage."

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens mij dan ook besluiten dat de hypertensie en reflux geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling ervoor beschikbaar is in Pakistan. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

In casu spitst verzoeker zijn betoog toe op de motivering omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Hij meent dat dergelijke motivering niet afdoende is om de (financiële) toegankelijkheid van de vereiste zorg te beoordelen.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich niet oplegt dat de ambtenaar-geneesheer steevast een concrete raming zou moeten maken van de kostprijs van de benodigde zorgen in het herkomstland, zoals verzoeker voorhoudt, wel moet redelijkerwijze kunnen worden aangenomen dat de verzoeker toegang zal hebben tot deze medische zorgen.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 6 mei 2015 onder meer stelt dat verzoeker geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorlegt en er bovendien geen elementen in het dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat toe te concluderen dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, zo stelt hij. Verzoeker gaat geenszins op concrete wijze in op deze motieven zodat hij ze niet weerlegt en eraan geen afbreuk wordt gedaan. Hij toont ook niet aan dat de kosten voor medische behandelingen in Pakistan dermate hoog zouden liggen dat deze redelijkerwijze zelfs voor personen die arbeidsgeschikt zijn en toegang hebben tot de arbeidsmarkt, onbetaalbaar zouden zijn. Om deze reden kan verzoeker ook niet worden bijgetreden waar hij meent dat een verwijzing naar objectieve bronnen ontbreekt, noch waar hij meent dat eveneens uitleg diende te worden verschaft omtrent de ziekteverzekering en het sociale zekerheidssysteem in het land van herkomst en dat diende te worden gemotiveerd of hij er ook effectief toegang toe heeft of kan hebben. Bovendien toont hij evenmin aan dat dit niet het geval zou zijn.

De ambtenaar-geneesheer stelt tevens dat het ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker in Pakistan – het land waar hij tussentijdse 32 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Tevens verwijst hij naar de asielaanvraag waarin verzoeker zou verklaard hebben alleszins nog regelmatig contact te hebben met zijn vrouw en zijn zus. Verzoeker meent dat deze motieven niet afdoende en niet voldoende ontwikkeld zijn daar werd nagelaten te onderzoeken wat de financiële situatie is van zijn vrouw en zus en of ze bereid zijn om hem te steunen. Met dit betoog bevestigt verzoeker derhalve de aanwezigheid van zijn zus en zijn vrouw in het land van herkomst. Met de algemene bewering dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd, weerlegt verzoeker echter de motieven niet. Hij brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat de financiële situatie onvoldoende is. Tevens gaat verzoeker hiermee voorbij aan de motieven dat hij geen bewijs voorlegt van algemene arbeidsongeschiktheid en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn herkomstland.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins het motief dat hij geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd, weerlegt. Hij toont voorts niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van deze vaststelling, en de vaststelling dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn herkomstland, te oordelen dat niets toelaat te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Door louter aan te geven het niet eens te zijn met de motieven en een verdere motivering te vereisen, slaagt verzoeker er niet in de motieven aan het wankelen te brengen. Hij gaat ook geenszins in op het motief van het medisch advies waar gesteld wordt dat het verzoeker vrijstaat om bij terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis, dat voormelde organisatie ook over een reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en dat dit fonds ontworpen is om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele toegang tot de zorg voor verzoeker, de motivering stereotiep zou zijn of niet *in concreto* toegepast op de situatie van verzoeker. Er kan hierbij worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De ambtenaar-geneesheer is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevoerd, zoals verzoeker voorhoudt. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de adviezen gegeven door de artsen van verzoeker en de ambtenaar-geneesheer, en dat de beslissing werd voorbereid, een volledig onderzoek werd gevoerd en er zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN